

New York Times #1 BESTSELLER-KIRJAILIJA

ALI HAZELWOOD

Suomentanut
Inka Parpola

WSOY

Shakki- MATTI

ALI HAZELWOOD

Shakki-
MATTI

Suomentanut Inka Parpola

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Check & Mate

Copyright © 2023 by Ali Hazelwood

Finnish translation rights arranged with Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved

Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja WSOY 2023

ISBN 978-951-0-49248-2

Painettu EU:ssa

*Sarah A:lle ja Helenille,
ikiaikaisille suosikeilleni*

Esinäytös

”Olet luotettavan lähteen mukaan Z-sukupolven seksisymboli.”

Puhelin melkein putoaa kädestäni.

Okei: puhelin todella putoaa kädestäni, mutta onnistun nappaamaan sen, ennen kuin se luiskahtaa ammoniakilla täytettyyn dekantterilasiin. Sitten vilkuilen ympärilleni kemianluokassa miettien, mahtoiko kukaan muu kuulla.

Muut opiskelijat joko ovat puhelimillaan tai puuhailevat välineittensä kanssa. Opettaja Agarwal istuu pöytänsä ääressä korjaamassa kokeita. Mistä vetoa, että todellisuudessa hän ahmii tiedetoimittaja Bill Nyestä kynäiltyä erootista fanifiktiota? Tuoliltani löyhähtelee etikkahapon (toivottavasti ei-tappava) löyhkä, mutta Air Podit ovat edelleen tukevasti korvissani.

Kukaan ei kiinnitä huomiota minuun tai puhelimellani näkyvään videoon, joten painan playtä ja jatkan katsomista.

”Puhun nyt kahden viikon takaisesta Time-lehdestä. Kannessa oli sinun kuvasi ja teksti: ’Z-sukupolven seksisymboli.’ Miltä tuntuu?”

Haastateltavan pitäisi olla Zendaya. Harry Styles. Billie Eilish. Kaikki BTS:n pojat ahtautuneina samalle sohvalle siinä

myöhäisillan keskusteluohjelmassa, jonka YouTuben automaattisen toiston algoritmi päätti syöttää minulle pH-arvoja käsittelevän opetusvideon loputtua. Mutta tentattavana istuu ihan tavallinen nuorukainen. Kenties pelkkä poika? Hänellä on tumma paita, tummat housut, tumma tukka ja tumma ilme, ja hän näyttää olevan aivan hukassa siinä punaisessa samettituolissa. Hänen mielialaansa on äärettömän vaikea tulkita, kun hän lausuu matalalla, vakavalla äänellä: ”*Se tuntuu väärältä.*”

”Niinkö?” Keskusteluohjelman isäntä – Jim tai James tai Jimmy – kysyy.

”*Z-sukupolvi pitää paikkansa*”, vieras sanoo. ”*Ei niinkään seksisymboli.*”

Yleisö ahmii hänen sanansa, taputtaa ja ulvoo, ja juuri silloin tajuan lukea otsikon. *Nolan Sawyer*, siinä lukee. Nimen ohessa selitetään, kuka hän on, mutta minä en tuota tietoa tarvitse. En ehkä tunnistanut kasvoja, mutta elämässäni ei ole sellaista hetkeä ollutkaan, jolloin en olisi tunnistanut hänen nimeään.

Tässä on Kuninkaantappaja: maailman paras shakinpelaaja.

”*Minäpä kerron yhden asian, Nolan: fiksu on uusi seksikäs.*”

”*En oikein tiedä, pitääkö se meikäläisen kohdalla paikaansa.*” Pojan ääni on niin tympääntynyt, että on vaikea käsittää, miten hänen tiedottajansa onnistui ylipuhumaan hänet tähän haastatteluun. Yleisö kuitenkin nauraa, ja niin nauraa talk show -juontajakin. Hän nojautuu eteenpäin, selvästikin lumoutuneena tästä pojasta, jolla on urheilijan kroppa, teoreettisen fyysikon mieli ja jonka sijoitussalkku pullistelee kuin Piilaakson yrittäjällä. Epätavallinen, komea ihmelapsi, joka ei suostu myöntämään olevansa erityinen.

Mietin, onko Jim-James-Jimmy mahtanut kuulla sitä, mitä minä olen kuullut. Kuiskuteltuja tarinoita. Synkkiä huhuja shakin kultapojasta.

”Usko pois, shakki ja seksikkyys ovat nykyään synonyymejä. Ja se on kokonaan sinun ansiotasi – shakki on kokenut renessanssin sen jälkeen, kun aloit pelata. Joku pani peli-videoitasi TikTokiin – tai ChessTokiin, kuten käsikirjoittajani huomauttivat – ja ne menivät viraaliksi, ja nyt ennen näkemätön määrä ihmisiä haluaa opetella pelaamaan shakkia. Mutta aloitetaan tärkeimmästä: olet suurmestari, jonka korkeampaa titteliä shakinpelaaja ei koskaan pysty saavuttamaan, ja olet juuri voittanut toisen maailmanmestaruutesi” – isännän on vilkaistava lunttilappua, sillä tavalliset suurmestarit eivät ole yhtä kuuluisia kuin Sawyer – *”Andreas Antonovia vastaan. Onneksi olkoon.”*

Sawyer nyökkää kerran.

”Ja täytit vasta aivan hetki sitten kahdeksantoista. Milloin tarkalleen ottaen?”

”Kolme päivää sitten.”

Minä täytin kolme päivää sitten kuusitoista.

Kymmenen vuotta ja kolme päivää sitten sain lahjaksi ensimmäisen shakkisettini – muoviset pelinappulat, vaaleanpunaisia ja violetteja – ja itkin ilosta. Pelasin päivät pitkät, kuljetin settiä mukanani kaikkialle ja puristin sitä itseäni vasten nukkuessani.

Nyt en edes muista sotilaan tuntua kädessäni.

”Aloit pelata hyvin nuorena. Opettivatko vanhempasi sinua?”

”Isoisäni”, Sawyer sanoo. Isäntä näyttää järkyttyneen epäuskoiselta – ottaako Sawyer todella *sen* puheeksi? – mutta tokenee ripeästi.

”Milloin tajusit olevasi riittävän hyvä ammattilaiseksi?”

”Olenko minä niin hyvä?”

Yleisö hörähtelee jälleen. Pyörittelen silmiäni. *”Tähtäsitkö alusta lähtien ammattilaispelaajaksi?”*

”Kyllä. En ole koskaan nauttinut mistään niin paljon kuin shakkiottelun voittamisesta.”

Juontaja kohottaa kulmakarvojaan. *”Et mistään?”*

Sawyer ei epäröi. *”En mistään.”*

”Entä –”

”Mallory?” Olkapäälleni laskeutuu käsi. Kavahdan ja revin nappikuulokkeen korvastani. *”Tarvitsetko apua?”*

”En minkäänlaista!” Hymyilen Agarwalille ja sujautan puhelimen takataskuun. *”Sain juuri opetusvideon katsottua.”*

”Täydellistä. Muista panna suojakäsineet, ennen kuin käsittelet happoliuosta.”

”Muistan kyllä.”

Muut ovat jo melkein tehneet kokeen. Kurtistan kulmiani ja ryhdyn töihin ja kun parin minuutin kuluttua tratti on hukassa ja kaadan ruokasoodan kumoon, lakkaan ajattelemasta Sawyeria ja sitä, miltä hän kuulosti sanoessaan, ettei ole koskaan nauttinut mistään niin paljon kuin shakkipelin voittamisesta. En ajattele häntä enää kertaakaan hiukan yli kahteen vuoteen. Muistan hänet vasta, kun pelaamme ensimmäistä kertaa toisiamme vastaan.

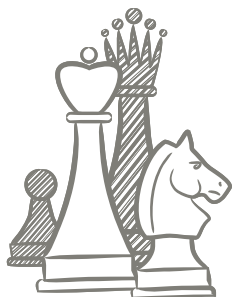
Ja minä teen hänestä selvän.

ENSIMMÄINEN OSA

Avauksia

Ensimmäinen luku

Kaksi vuotta myöhemmin

Easton on fiksu, koska ymmärtää voidella minua ilmaisella boballa. Toisaalta hän on tyhmä, koska ei malta odottaa, että pääsisin suklaa-tuorejuusto-kuplateeni kimppuun, vaan pamauttaa jo tiskillä:

”Tee minulle palvelus.”

”Ei onnistu.” Virnistän ja nappaan kaksi pilliä säiliöstä. Tarjoan hänelle toista, mutta hän kieltäytyy.

”Mal. Et edes tiedä, mitä –”

”Ei.”

”Kyse on shakista.”

”No, siinä tapauksessa...” Kiitän hymyssä suin tyttöä, joka ojentaa tilaustani. Kävimme viime kesänä treffeillä pari kolme kertaa, ja minulla on hänestä epämääräisiä, miellyttäviä muistoja. Vadelmanmakuista huulirasvaa; Bon Iverin hyrinä hänen Hyundai Elantrassaan; viileänpehmeä käsi toppini alla. Ikävä kyllä yhteenkään edellä mainituista muistoista ei liity hänen nimeään. Hän kuitenkin kirjoitti *Melanie* boba-mukiini, joten ei syytä huoleen.

Väläytämme toisillemme vielä yhden nopean, salaisen hymyn, minkä jälkeen käännyn jälleen Eastonin puoleen. ”Siinä tapauksessa tupla-ei.”

”Minulta puuttuu pelaaja. Joukkueturnaukseen.”

”En pelaa enää.” Tarkistan puhelimeni. Kello on 12.09 – vielä kaksikymmentä minuuttia, ennen kuin on pakko palata huoltamolle. Pomoani Bobia ei varsinaisesti voi kuvailla lempeäksi, anteeksiantavaiseksi ihmiseksi. Joskus epäilen, mahtaako hän ylipäätään olla ihminen. ”Juodaan nämä ulkona. Sen jälkeen pääsenkin taas viettämään jälleen yhden ilta-päivän Chevy Silveradon alla.”

”Älä viitsi, Mal.” Easton julmistelee minulle. ”Puhun shakista. Sinä pelaat edelleen.”

Kun siskoni Darcyn kuudennen luokan luokanvalvoja julisti, että veisi luokan marsun ”hoitoon eräälle tilalle osavaltion pohjoisosaan”, Darcy päätti suorittaa sieppauksen, sillä hän ei voinut luottaa kyseisen farmin olemassaoloon. Sieppauksen kohteena oli siis marsu, ei opettaja. Tästä syystä olen jakanut kokonaisen vuoden Siepatun Goljatin kanssa – ja samaisen vuoden yrittänyt evätä siltä makupaloja ruokapöydästä sen jälkeen, kun eläinlääkäri, johon meillä ei ole varaa, aneli meitä polvillaan panemaan elikkoparan ankaralle ruokavaliolle. Ikävä kyllä Goljatilla on aavemainen kyky tuijottaa minut kuuliaiseksi joka ikinen kerta.

Eastonilla on sama kyky. Hänen katseestaan huokuu samaa puhdasta, periksiantamatonta jääräpäisyyttä.

”Ei käy.” Imaisen kuplateetä. Jumalaista. ”Olen unohtanut säännöt. Mitäs se pikkun hevonen tekikään?”

”Tosi hupaisaa.”

”Ei kun ihan tosi. Mitä shakissa tapahtuu? Kuningatar valloittaa Catanin käymättä ensin –”

”En pyydä sinua tekemään sitä, mitä teit ennen.”

”Mitä minä muka tein ennen?”

”Muistatko, kun olit kolmetoista ja päihitit ensin kaikki

muut lapset Patersonin shakkiklubilla, sitten teinit ja sitten aikuiset? Ja vastustajiksesi raahattiin New Yorkista saakka pelaajia, jotka nöyryytit saman tien? Sinun ei tarvitse pelata sillä tasolla.”

Olin itse asiassa noihin aikoihin kahdentoista. Muistan hyvin, miten isä seisoj vieressäni, lämmin käsi luisella olallani, ja julisti ylpeänä: ”*En ole voittanut ainuttakaan mattsia Mallorya vastaan sen jälkeen, kun hän täytti vuosi sitten yksitoista. Hän on ainutlaatuinen, eikö vain?*” En kuitenkaan sano mitään, vaan lysähdän ruoholäntille henkitoreissaan kärvistelevän tsinniapenkin viereen. Elokuista New Jerseytä ei ole luotu ihmisiä varten.

”Muistatko mitä tapahtui näytösotteluiden puolivälissä? Olin taintumaisillani, ja sinä käskit kaikkia perääntymään –”

”– ja ojensin sinulle pillimehuni.” Easton istuu viereeni. Vilkaisen hänen täydellistä siipirajaustaan ja omia öljyntahrimia haalareitani, ja tosi kivaa miten tietyt asiat eivät koskaan muutu. Perfektionisti Easton Peña, jolla on aina suunnitelma, ja hänen nuhrainen aseenkantajansa Mallory Greenleaf. Olemme olleet samalla luokalla ekasta luokasta lähtien, mutta tutustuimme kunnolla vasta, kun hän liittyi kymmenvuotiaana Patersonin shakkiklubiin. Hän oli, tavaltaan, jo silloin täysin muotoutunut omaksi itsekseen: sama häikäisevä jäärapää kuin tänäkin päivänä.

”*Tykkäätkö sinä oikeasti tästä kökköpelistä?*” hän kysyi, kun meidät määrättiin ottelupariksi.

”*Etkö sinä muka tykkää?*” kysyin tyrmistyneenä.

”*En tietenkään. Tarvitsen vain paljon erilaisia opetussuunnitelman ulkopuolisia harrastuksia. Yliopistostipendit eivät tule itsestään.*” Matitin neljällä siirroilla ja olen palvonut häntä siitä saakka.

Hassua kyllä: Easton ei koskaan välittänyt shakista samalla tavalla kuin minä, mutta jatkoi sen pelaamista paljon pitempään. Muodostamme eriskummallisen kolmiodraaman.

”Olet minulle velkaa pillimehun, joten tulet turnaukseen”, hän käskee. ”Tarvitseen neljän hengen joukkueen. Kaikki muut ovat joko lomalla tai eivät erota toisistaan shakkia ja tammea. Ei sinun tarvitse edes voittaa – ja kyseessä on hyväntekeväisyysjuttu.”

”Minkä hyväksi?”

”Onko sillä väliä?”

”Tietenkin on. Puhutaanko nyt oikeistolaisesta ajatushautomosta? Woody Allenin uudesta leffasta? Jostain keksitystä taudista, kuten hysteriaista tai gluteeniyliherkkyydestä?”

”Gluteeniyliherkkyys ei ole keksitty juttu.”

”Äh. On se vähän keksitty.”

”No, turnaus järjestetään –” Easton näpyttelee raivokkaasti puhelintaan. ”En löydä kohdetta, mutta voidaanko lopettaa tämä löpinä? Me molemmat tiedämme, että suositut.”

Kurtistan kulmiani. ”Me emme todellakaan tiedä mitään sellaista.”

”Ehkä *sinä* et.”

”Minulla on selkäranka, Easton.”

”Totta kai.” Easton pureskelee tapiokahelmiään. Aggressiivisesti, haastaen. Hän muistuttaa yhtäkkiä enemmän mustakarhua kuin merisikaa.

Hän muistaa ysiluokan, jolloin ylipuhui minut varapuheenjohtajakseen hakiessaan oppilaskunnan puheenjohtajuutta. (Hävisimme. Murskatappio.) Ja kymppiluokan, kun Missy Collins levitteli juoruja, ja Easton värväsi minut häikäämään Missyn Twitter-tilin. Yhdennellätoista luokalla hän

pakotti minut esittämään rouva Bennettiä *Ylpeys ja ennakkoluulo* -musikaalissa, jonka hän käsikirjoitti ja ohjasi – tein sen vastoin parempaa tietoaani ja puolen oktaavin äänialaani. Olisin todennäköisesti suostunut johonkin älyvapaaseen myös lukion viimeisellä, ellei kotona olisi ollut niin... no, sanotaanko, että tilanne oli taloudellisessa mielessä kohtuullisen haastava. Ja ellen olisi viettänyt jokaista ylimääräistä sekuntiani huoltoasemalla.

”Me kaikki tiedämme, ettet pysty sanomaan ei”, Easton huomauttaa. ”Joten sano vain joo.”

Vilkaisen puhelintani – vielä kaksitoista minuuttia taukoa jäljellä. Aurinko porottaa täydeltä terältä ja olen jo ehtinyt hörppiä oman bobani, joten silmäilen kiinnostuneena Eastonin juomaa. Hunajamelonia: toiseksi paras maku. ”Minulla on menoa.”

”Mitä menoa?”

”Treffit.”

”Kuka? Lihansyöjäkasvipöju? Vai Paris Hilton -look-alike?”

”Ei kumpikaan. Mutta kyllä minä jonkun löydän.”

”Älä jaksa. Pystyttäisiin tällä tavalla viettämään vähän aikaa yhdessä ennen yliopistoa.”

Suoristan selkäni ja kolkkaan häntä kyynärpäälläni. ”Milloin sinä lähdet?”

”Alle kahden viikon kuluttua.”

”*Mitä?* Vastahan me valmistuimme.”

”Kolme kuukautta sitten? Minun pitää olla elokuun puolivälissä Coloradossa. Orientoivat opinnot alkavat.”

”Ai.” Tuntuu kuin olisin herännyt varhaisiltapäivän nokoilta ja tajunnut, että on jo pimeää. ”Ai”, toistan hiukan järkyttyneenä. Tiesin tämän olevan tulossa, mutta ensin siskolla

oli mononukleoosei, sitten äiti vietti viikon sairaalassa, sitten toinen sisko sairastui mononukleooseiin ja meikäläinen paiksi niin rutosti ylitöitä, että ajantajuni on täytynyt kaiken sen keskellä hämärtyä. Tämä on kamalaa: en ole koskaan asunut eri kaupungissa kuin Easton. Yhtäkään viikkoa ei ole vierähtänyt ilman, että olisimme tavanneet *Dragon Agen* pelaamisen, *Dragon Agesta* puhumisen tai *Dragon Agen* läpipeluiden katsomisen merkeissä.

Ehkä me tarvitsemme uusia harrastuksia.

Kokeilen hymyä. ”Kaipa aika rientää, kun on niin hauskaa.”

”Niinkö, Mal? *Onko* sinulla hauskaa?” Hän siristää minulle silmiään, ja minä nauran.

”Älä *naura*. Olet aina töissä. Kun et ole, kускаat siskoja tai viet äitiäsi lääkäriille tai –” Easton haroo tummia kiharoitaan, mikä on aina ollut hyvä osoitus siitä, että hän on vimmossaan. Arvioisin tämänhetkiseksi suuttumuksen tasoksi seitsemän kautta kymmenen. ”Olit meidän luokan ykkönen. Olet matikkanero ja pystyt painaamaan mieleesi *kaiken*. Sait *kolme* stipenditarjousta – yhden Boulderiin, minun kanssani. Mutta päätit olla menemättä, ja nyt tunnut juuttuneen tänne ilman mitään tulevaisuudennäkymiä, ja... arvaa mitä? Se on sinun valintasi, ja kunnioitan sitä, mutta voisit sentään suoda itsellesi *yhden* hauskan asian. Yhden asian, josta nautit.”

Tuijotan hänen hehkuvia poskiaa yhden, kahden, kolmen sekunnin ajan, ja melkein avaan suuni ilmoittaakseni, että stipendit kattavat yliopisto-opinnot mutta eivät kodin asuntolainaa tai siskon roller derby -leiriä tai toisen siskon kidnapatun lemmikin c-vitamiinilla terästettyjä pellettejä tai mitä vain, mikä auttaa sulattamaan vatsanpohjaani jumittunutta syyllisyyttä. Melkein. Vilkaisen aivan viime hetkellä puhelintani.

Kello on 12.24. Voi perse. ”Pakko mennä.”

”Mitä? Mal, et kai sinä ole vihainen? En tarkoittanut –”

”Ehen.” Väläytän hänelle hymyn. ”Mutta tauko on ohi.”

”Vastahan sinä tulit.”

”Jep. Bob ei kannata inhimillisiä aikatauluja tai työn ja vapaa-ajan tasapainottamista. Sattuisiko muuten olemaan niin, ettet aio juoda kuplateetäsi loppuun?”

Easton pyörittelee silmiään niin ankarasti, että luulisi silmälihasten venähtävän vähemmästäkin, mutta hän ojentaa minulle mukinsa. Tuuletan kävellessäni pois.

”Anna kuulua turnauksesta”, Easton karjuu perääni.

”Johan minä sanoin.”

Vaikerrus. Ja sitten vakava, terävä ”Mallory”, mikä saa minut kääntymään ympäri siitäkkin huolimatta, että otan riskin Bobin löyhkähöngäisestä myöhästymiskarjunnasta. ”Kuule, en halua pakottaa sinua mihinkään. Shakki oli kuitenkin sinun koko elämäsi. Ja nyt et halua pelata sitä edes edistääksesi yleistä hyvää.”

”Tarkoitatko gluteeniyliherkkyyttä?”

Mallory pyörittää jälleen silmiään, ja minä hölkkään naurussa suin töihin. Ehdin viime tingassa. Kerään paria työkaluja pujahtaakseni Silveradon alle, kun puhelimeni surahtaa. Näytöllä näkyy kuvakaappaus lentolehtisestä. Siinä lukee: *Clubs Olympic -joukkueturnaus. New York Cityn alue. Yhteistyössä Lääkärit ilman rajoja -järjestön kanssa.*

Hymyilen.

MALLORY: okei se on hyvään tarkoitukseen

BRET EASTON ELLIS: Mitä minä sanoin

Hän lähettää minulle linkin terveysterveysviranomaisten julkaisuun gluteeniylherkkyydestä. Se on kai sitten ihan oikea asia.

MALLORY: okei, se siis ON oikea asia

BRET EASTON ELLIS: niinhän minä sanoin

MALLORY: sehän se sinun iskulauseesi on

BRET EASTON ELLIS: Ei vaan 'Olin oikeassa.' Osallistutko?

Tuhahdan ja melkein näpyttelen ei. Melkein muistutan häntä siitä, *miksi* minä tarkalleen ottaen en enää pelaa shakkia.

Sitten kuitenkin mietin, että hän lähtee collegeen kuu-kausiksi, ja minä jään tänne yksin jankuttamaan viimeisimmästä *Dragon Agen* läpipeluusta jonkun satunnaisen, pelkästä muhinoinnista kiinnostuneen treffikumppanin kanssa. Mietin, millaisena hän tulee kiitospäivän lomalle: ehkä hän on leikkauttanut itselleen undercutin, ryhtynyt vegaaniksi tai innostunut lehmäkuosista. Ehkä hänestä on tullut aivan uusi ihminen. Tapaamme normimestoissa, katsomme samaa vanhaa tv-show'ta, juoruamme samoista vanhoista ihmisistä, mutta mikään ei ole enää entisellään, koska hän on saanut uusia ystäviä, nähnyt uusia asioita ja hankkinut uusia muistoja.

Kauhu vihlaisee sydänalaani. Pelkään, että hän muuttuu, kukoistaa eikä ole enää koskaan entisensä. Mutta minä olen. Olen jähmettynyt tänne Patersoniin. Emme sano sitä ääneen, mutta me kumpikin tiedämme sen.

Siksi näpyttelen:

MALLORY: k. Olkoon tämä joutsenlauluni

BRET EASTON ELLIS: Siinä näet! Olin oikeassa.

MALLORY: 🖐️

MALLORY: korvaat tämän kuskaamalla siskojeni leirille
ensi viikolla niin että voin ottaa pari ylimääräistä
duunivuoroa

BRET EASTON ELLIS: Mal, ei.

BRET EASTON ELLIS: Mal, ole kiltti. Mitä tahansa muuta.

BRET EASTON ELLIS: Mal, he ovat PELOTTAVIA.

MALLORY: 😺

”Hei, Greenleaf! En maksa siitä, että selaillet Instagramia tai
ostelet avokadoleipiä. Töihin siitä.”

Pyöritän silmiäni. Sisäisesti. ”Väärä sukupolvi, Bob.”

”Aivan sama. Mene. Töihin. Siitä.”

Sujautan puhelimen haalareihini, huokaisen ja teen työtä
käskettyä.

”MAL, SABRINA NIPISTI KÄSIVARTTANI JA NIMITTI MINUA
kikkelihöngäksi!”

”Mal. Darcy haukotteli juuri päin naamaani sillä oksetta-
valla haisevalla *kikkelihöngällään!*”

Älykäs ja seksikäs komedia shakista, kilpailemisesta ja rakkaudesta

Mallory Greenleaf ei enää pelaa shakkia. Peli oli joskus hänelle elämän tarkoitus, mutta siitä on kauan ja ikäviä asioita tapahtui. Ja ei, hän ei halua puhua siitä.

Kun Malloryn paras kaveri saa hänet taivuteltua vielä yhteen hyväntekeväisyysturnaukseen, Mallory voittaa lajin tämänhetkisen maailmanmestarin.

Hups.

Nolan Sawyer on 20-vuotias shakin moninkertainen maailmanmestari ja tunnettu pelipiirien ulkopuolellakin. Häntä pidetään yhtenä historian parhaista pelaajista, eikä hän pidä häviämisestä.

Pelin jälkeen Mallory toimii, niin kuin on tottunut tekemään: pakenee paikalta. Seuraavat siirrot tehdään ihmissuhdepelilaudalla.

Bestseller-kirjailija **Ali Hazelwoodin** YA-romaani on herkkupala kaikille *Mustan kuningattaren* faneille.

